

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/17/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117201087
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivan Kubínyi
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3117201087.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Kubínyiho a členiek senátu Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovovej v právnej veci navrhovateľky: R. N., bytom U., C. XX, zastúpená M. V. G., advokátom so sídlom v H., A., proti osobe povinnej výživným: O. N., bytom N. - C., Z. XXX/X, o určenie výživného manželky, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 25. októbra 2017, č. k. 14Pc/4/2017-72, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala voči manželovi (osobe povinnej výživou) určenia vyživovacej povinnosti vo výške 50 eur mesačne, s účinnosťou od podania návrhu. Svoj návrh odôvodňovala tým, že je s dcérou narodenou v roku 2012 na predĺženej materskej dovolenke a osobne sa o ňu stará, pričom jej príjem pozostáva iba z rodičovského príspevku vo výške 203,20 eur a rodinných prídavkov v sume 23,10 eur mesačne. Jej príjem je teda nepostačujúci a vzhľadom na starostlivosť o dieťa nemôže byť zamestnaná na plný úväzok. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že účastníci konania sú doposiaľ manželia, ktorí od januára 2017 nežijú spolu, navrhovateľka žije v dome so svojou matkou a odporca (manžel) sám žije v prenajatom dvojizbovom byte. Obaja majú vyživovaciu povinnosť iba k maloletej Z., ktorú majú v striedavej starostlivosti bez stanovenia výživného. Odporca dobrovoľne platí náklady dieťaťa na návštevu lekárov, pokiaľ ich uzná za opodstatnené a je ochotný sa podieľať na úhrade týchto nákladov na polovicu aj do budúcnosti, nie je však ochotný za žiadnych okolností financovať potreby navrhovateľky. Obaja účastníci pracujú, navrhovateľka je aktuálne práceneschopná, čistý príjem navrhovateľky predstavuje za posledných 10 mesiacov 373,36 eur mesačne, čistý príjem odporcu predstavuje 572,36 eur. Z príjmov obaja účastníci hradia náklady na vlastné bývanie, odporca aj na prevádzku osobného motorového vozidla, platia poplatky spojené s užívaním bytov, pričom odporca má vyššie výdavky a platí aj splátky úverov. Po odpočítaní platieb na bežné výdavky odporcovi zostane pre vlastnú potrebu suma 337,47 eur, čo zodpovedá príjmu navrhovateľky po odpočítaní jej nákladov na lieky a lekárov pre dieťa. Po zhodnotení životnej úrovne oboch účastníkov, porovnaním ich príjmov a výdavkov, súd dospel k záveru, že obaja účastníci majú takmer rovnaké finančné zabezpečenie, pričom odporca nesie väčšiu časť nákladov na bývanie v prenajatom byte a na cestu do práce (navrhovateľka je práceneschopná). Súd dodal, že požiadavka rovnosti životnej úrovne manželov, ktorá nezahŕňa mechanickú rovnosť zárobkov bola preukázaná, a preto súd návrh navrhovateľky ako nedôvodný zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 55 CSP (správne CMP), na základe ktorého súd odporcovi, ktorý mal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich neuplatnil.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; zároveň si uplatnila voči odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Namietala, že súd v danej veci nevykonal nariadené dôkazy potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP), rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a na základe vykonaných dôkazov súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP). Keďže ide o konanie medzi plnoletými osobami, podľa jej názoru sa na toto vzťahujú aj ustanovenia CMP, a preto podľa jej názoru možno podať odvolanie aj z dôvodov, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutočný stav veci - § 62 ods. 1 CMP. Namietala, že súd celkom nesprávne vyhodnotil okolnosť, že odporca ako povinná osoba sa bez dôležitého dôvodu vzdal majetkového prospechu, ktorý by mu patril v súvislosti s uplatnením daňovo odpočítateľnej položky na nezamestnanú manželku. V prípade uplatnenia nezdaniteľného základu dane daňovníka za rok 2016 by totiž odporcovi vznikol preplatok na dani z príjmov fyzickej osoby, ktorý by bol odporcovi vyplatený v období po 31.03.2017, teda v čase, ktorý je rozhodný pre priznanie výživného manželky, keďže návrh bol podaný 20.01.2017. Pre uplatnenie tejto odpočítateľnej položky boli zo strany odporcu splnené zákonné podmienky podľa zákona o dani z príjmov fyzických osôb, teda účastníci za zdaňovacie obdobie roka 2016 žili v spoločnej domácnosti, navrhovateľka bola vedená ako uchádzač o zamestnanie na úrade práce, bola nezamestnaná, preto pokiaľ sa odporca rozhodol si predmetnú úľavu na dani neuplatniť, došlo objektívne z jeho strany ku vzdaniu sa finančného majetkového prospechu. Odporca pritom nerozporoval, že by majetkový prospech pri podaní ročného zúčtovania dane ako zamestnanca za 2016 u svojho zamestnávateľa vznikol, v konaní argumentoval iba tou skutočnosťou, že navrhovateľka požadovala polovicu tejto sumy, pričom obaja účastníci dospeli k zhode, že ide o majetkový prospech v rozsahu asi 700 eur. Odporca s preukazovaním okolností potrebných pre posúdenie dôvodného alebo nedôvodného vzdania sa tohto majetkového prospechu neponúkol žiadny dôkaz, ktorým by bolo možné skutočnosti uvádzané ňou objektívne posúdiť a verifikovať. Túto skutočnosť mal súd vziať v úvahu a prihliadnuť na ňu s poukazom na ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Ona žiadala vykonať dokazovanie ohľadom tejto skutočnosti, žiadala predložiť dôkazy zo strany odporcu, resp. tieto zabezpečiť súdom od zamestnávateľa odporcu, avšak súd bez ďalšieho dokazovania tieto skutočnosti neskúmal. Je toho názoru, že súd prvej inštancie v tejto záležitosti pochybil, keď dôkazy navrhnuté ňou nevykonal, hoci predmetné dôkazy by v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie mohli dané rozhodujúce okolnosti preukázať. Iba správy o príjme odporcu za rok 2016 neumožňujú objektívne posúdiť relevantnosť namietaných skutočností z jej strany, keďže pre uplatnenie daňovo odpočítateľnej položky bolo potrebné vychádzať z listinných dôkazov, ktoré spracováva zamestnávateľ po predložení zamestnancom, pokiaľ ho o ročné zúčtovanie dane z príjmov zamestnanec požiada a predloží doklady preukazujúce dôvodnosť uplatnenia nezdaniteľnej časti základu dane pre manželku. Preto súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam o tom, že životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká.

3. K podanému odvolaniu navrhovateľky sa písomne vyjadril manžel navrhovateľky, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľke vždy išlo iba o majetkový prospech, ktorý si vynucovala vydieraním. Jej matka z dôvodu, keď odmietal investovať všetky peniaze do jej majetku a pritom chcel žiť s jej dcérou a hlavne na donútenie k poslušnosti, mu zrušila dvakrát trvalý pobyt. Pokiaľ nechcel dávať peniaze navrhovateľke alebo jej matke bolo mu bránené v styku s rodinou a v trávení času s ich maloletou dcérou. Peniaze teda išli buď na potreby domácnosti matky navrhovateľky alebo na nezmyselné nákupy navrhovateľky. Všetko potom predávala cez inzerciu na rôznych portáloch, čo je možné aj zistiť. Toho času on spláca za navrhovateľku pôžičku, k čomu prikladá doklady, pričom si požičala peniaze u svojej matky, ktorej musel potom, ako ho vyhodila z domu, dlžobu splatiť. Navrhovateľku zaujímajú len peniaze bez toho, aby sa aj ona akýmkoľvek spôsobom postarala o ich prísun. Nikdy nevydržala v žiadnej práci, bývalý zamestnávateľia neboli spokojní s jej liknavým prístupom k práci. Zdá sa mu účelové, aby preukazoval, či si uplatnil alebo neuplatnil daňovo odpočítateľnú položku na nezamestnanú manželku (navrhovateľku) pri ročnom zúčtovaní dane a tým získal alebo nezískal prospech cca 700 eur. Ako uviedol pred súdom prvej inštancie, zamestnávateľ ho vyzval k oznámeniu, či si chce ako zamestnanec dať vypracovať ročné zúčtovanie dane. Ako obyčajný robotník bez škôl a občan neznalý daňových zákonov chcel zamestnávateľa požiadať o ročné zúčtovanie dane. Jeho manželka v tom čase nežila s ním v spoločnej domácnosti, navyiac mu ešte po svojom prepustení z psychiatrického oddelenia NsP A. N., kde bola druhýkrát, pomocou svojej matky zobrala cenné veci z bytu a presťahovala sa k matke, kde má doteraz aj trvalé bydlisko. Navrhovateľku požiadal, aby mu poskytla dokumenty, ktoré vyžadoval zamestnávateľ, vyjadrila sa však,

že pokiaľ z tých peňazí nepošle polovicu do U., tak mu nedá malú Z., ktorú si už vtedy odovzdávali týždenne a samozrejme pokiaľ jej nepodpíše papier, že tak urobí, nevydá mu ani papiere potrebné pre zamestnávateľa. On už vtedy nebol ochotný prispievať na ďalšie nekonečné míňanie financií navrhovateľkou a nepriamo ožobračovanie dcéry, preto si nemohol pre prekážky zo strany navrhovateľky uplatniť nárok na ročné zúčtovanie dane zamestnávateľom; spravil pre to maximum. Potvrdenie (kópie potvrdení od zamestnávateľa, výpis za rok 2017) o tom prikladá. Ďalej uviedol, že všetky veci, ktoré kedykoľvek kúpil a sú aj v domácnosti matky navrhovateľky, zostávajú vrátane aj jeho majetku v U.. Sú mu odmietané vydať a vždy je to podmienené určitým vyhrázaním alebo vydieraním. On musel začať odznova a zariaďuje si bývanie, vrátane zakupovania všetkého nábytku. Spláca pôžičku 2.000 eur, na ktorú mu nikto neprispieva, mesačne ide o splátku vo výške 51,59 eur. Okrem starého auta nevlastní žiaden majetok, nefajčí, nepije a vzorne sa stará o dcéru, platí jej polovicu nákladov na škôlku, pretože na rozdiel od navrhovateľky dcéru dáva do materskej školy v U., kde pekne napreduje a dokáže sa sociálne etablovať. Zdôraznil, že navrhovateľka nie je na tom tak zdravotne zle, ako sa snaží uvádzať. Je pravdou, že utrpela zlomeninu, ale tiež je pravdou, že sa od minulého roka, kedy jej to prvýkrát nevyšlo, snaží o priznanie invalidného dôchodku. Navrhovateľka nikdy nemala záujem o zaradenie do pracovného procesu a využila maloletú dcéru, jej zdravotnú indispozíciu na to, aby požiadala príslušné úrady o predĺžený čas poberania rodičovského príspevku, ktorý mala a ešte aj má ako nástroj prilepšenia si, aj na prípadný výpadok v príjme a na dorovnanie príjmu chce využiť jeho a časť jeho už raz spomenutého, nie veľkého zárobku.

4. K podanému odvolaniu manžela sa vyjadrila navrhovateľka a uviedla, že odporca neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktorými by odvrátil skutočnosti namietané ňou pred súdom prvej inštancie v podanom odvolaní, týkajúce sa toho, že sa v roku 2017 vzdal bez dôležitého dôvodu majetkového prospechu, ktorý mu patril v súvislosti s uplatnením daňovo odpočítateľnej položky na nezamestnanú manželku (navrhovateľku). Nemení na tom nič ani to, či je odporca obyčajný robotník a neznalý daňových zákonov. Odporca nepreukázal žiadnym dôkazom, že v súvislosti s uplatnením daňovo odpočítateľnej položky na nezamestnanú manželku, si túto neuplatnil pre jej nesúčinnosť. Odporca opomenul uviesť, že hoci podsúva okolnosti neznalosti právnych predpisov, pravidelne si každý rok od roku 2013 uplatňoval predmetnú odpočítateľnú položku, a to bez toho, aby musel očakávať jej súčinnosť. Podľa jej názoru odporca tak postupoval v roku 2017 zámerné, s cieľom tento príjem nezahrnúť do príjmu patriaceho obom účastníkom konania ako manželom. Dodala, že jej zdravotný stav nie je priaznivý, napriek tomu brat odporcu ju posielal do práce na lepšie miesto aj napriek tomu, že podľa tvrdení odporcu trpí psychickou poruchou. V súčasnosti sú nepochybne objektívne schopnosti a možnosti odporcu určite vyššie než u nej, keďže čaká na ďalšiu operáciu a jej zdravotný stav ju limituje uchádzať sa o pracovnú pozíciu, ponúkanú odporcom.

5. K podanému vyjadreniu navrhovateľkou sa vyjadril manžel navrhovateľky a uviedol, že v danom prípade nepochopí, akého prospechu sa vzdal, keď jediný a zásadný problém je iba ten, že ho navrhovateľka dlhé roky vydierala. Vydierala ho aj vtedy, keď ju žiadal o potrebné doklady pre zamestnávateľa, tieto mu odmietla vydať. Podľa jeho názoru je trápne, keď sa snaží v konaní prísť na to, či by jej prípadných cca 350 eur nejakým razantným spôsobom zmenilo život, a to ešte z peňazí, na ktoré má možno iba morálne právo, ale nie právny nárok. Navrhovateľka stále poukazuje na to, že má zlomenú nohu a čaká ju operácia. Podľa jeho názoru je to nezmysel, keď nikdy nechcela pracovať a ani pracovať nebude chcieť. Aj teraz čaká na to, aby si mohla po roku PN podať o invalidný dôchodok, pretože už raz sa jej to nepodarilo. Podstatné je, že navrhovateľka nemá záujem pracovať a snaží sa nadobudnúť peniaze od iných. Vždy žila z príjmu iných osôb alebo zo štátu. Nevie, ako v danom prípade má dokázať jej vyjadrenie: „Ak mi nedáš peniaze z daní, podklady k zúčtovaniu nevidíš“. Je pravdou, že si od roku 2013 pravidelne uplatňoval predmetnú odpočítateľnú položku, inak sa to ani nedalo. Žili v spoločnej domácnosti, navrhovateľka, keď sa jednalo o získanie peňazí, bola vždy aktívna, mala prístup k jeho výplatným páskam a k účtu, vlastnila aj dispozičnú kartu k účtu. Ako už uviedol, z jeho účtu aj bez jeho vedomia vybrala aj matka navrhovateľky. Až po sťažnosti vo finančnej inštitúcii musela neoprávnený výber vrátiť. Vôbec neplánoval s nejakým nezahrnutím príjmu do príjmu oboch, pretože naozaj nevedel, že by to mohlo nejakým razantným spôsobom ovplyvniť rozhodovanie o výške výživného. Už len z toho dôvodu, že sa neuvažovalo ani s pôžičkou, ktorú aj za navrhovateľku spláca iba on, alebo s výškou rodičovského príspevku, na ktorého nárok by mal teoreticky aj on. Uviedol, že chcel poukázať ešte na jeden poznatok s navrhovateľkou zo začiatku roku 2018, kedy ho oslovila s tým, či si zase nechá prepadať odpočítateľnú položku na manželku. Najskôr zo strachu pred ďalším súdnym pojednávaním súhlasil, pretože sa bál, že by mu nikto neuveril, že znova nechal niečo prepadať. Po

naštudovaní zákona však zistil, že navrhovateľka tento rok nemá na daňovo odpočítateľnú položku na nezamestnanú manželku nárok a on si to tento rok nemusí a podľa všetkého ani nesmie uplatňovať. Navrhovateľka nástojila aj s jej matkou na tom, že je povinný tak urobiť, pretože to zasa bude žalovať na súde. Na to zareagoval tak, aby mu poslala potvrdenie o príjme a aby ona písomne s overeným podpisom a dokumentmi dosvedčila, že žili v roku 2017 v spoločnej domácnosti. Na toto ju vyzýval niekoľkokrát, ale nebola ochotná. Vie, že keby tak bol urobil, čo navrhovateľka aj očakávala, dostane sa do problémov. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľka vždy hľadá iba na svoj prospech. Keď neurobil podľa jej očakávania, následne mu odmietla odovzdať ich maloletú dcéru od 09.02.2018 do 16.02.2018 do jeho opatery. Pokiaľ ide o zdravotný stav navrhovateľky uviedol, že od posledného pojednávania ho pod hrozbou, že mu nevydá maloletú na týždennú starostlivosť, donútila ísť na dva výlety, ktoré samozrejme financoval, a na ktorých sa ona plnohodnotne zúčastnila, pričom neprejavovala žiadnu telesnú indispozíciu. Dodal, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za správny a pri naťahovaní sa zo strany navrhovateľky o cca 350 Eur považuje za kontrastné, že on za ňu spláca pôžičku podstatne vyššej hodnoty a navrhovateľka s jej matkou naďalej užívajú veci, ktoré patria jemu, zároveň nesiahajú na rodičovský príspevok na maloletú, ktorý slúži u navrhovateľky aj na to, na čo nie je prioritne určený.

6. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 380 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 59 a nasl. CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o rodine, manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť. Ak jeden z manželov túto povinnosť neplní, súd na návrh niektorého z nich určí jej rozsah tak, aby životná úroveň oboch manželov bola v zásade rovnaká. Pri rozhodovaní o rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliadne na starostlivosť o domácnosť.

8. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi vzniká uzavretím manželstva a končí sa právoplatnosťou súdneho rozhodnutia o rozvode manželstva, smrťou jedného z manželov, alebo vyhlásením manželstva za neplatné. Požiadavka, aby životná úroveň manželov bola v zásade rovnaká, je odôvodnená ich rovnakým postavením v rodine a vyplýva z ich rovnakých práv a povinností v manželstve. Aj v tomto prípade súd musí podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine prihliadnuť na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na možnosti a schopnosti a majetkové pomery povinného, pričom prihliadne aj na starostlivosť o spoločnú domácnosť (pokiaľ ju účastníci vedú) a starostlivosť o maloleté deti (pokiaľ z manželstva pochádzajú).

9. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľkou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil podrobne dôkazy v konaní vykonané a významné pre rozhodnutie v danej veci každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám ust. § 220 CSP. Námietky navrhovateľky, uvedené v odvolaní, ktoré boli totožné ako pred súdom prvej inštancie, a s ktorými sa súd prvej inštancie aj vyporiadal, preto nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

10. Pre skúmanie v zásade rovnakej životnej úrovne manželov, ktorá je základným kritériom pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti medzi manželmi v zmysle ust. § 71 ods. 1 Zákona o rodine, je v prvom rade rozhodujúce porovnanie príjmových a majetkových pomerov manželov.

11. Súd prvej inštancie v danej veci správne na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že účastníci konania boli v čase rozhodovania súdu manželmi (v čase odvolacieho konania je rozsudok o rozvode manželstva účastníkov už právoplatný), nežijúcimi od januára 2017 v spoločnej domácnosti, mali v striedavej starostlivosť mal. Z., a to bez určenia vzájomnej vyživovacej povinnosti k nej, pričom otec maloletej hradil náklady, súvisiace s návštevou lekárov. Navrhovateľka žila v dome s jej matkou a odporca v prenajatom byte. Navrhovateľka poberala od januára do apríla 2017 rodičovský príspevok v sume 203,20 eur mesačne, od mája 2017 naďalej v sume 213,20 eur mesačne, od mája do augusta 2017 poberala nemocenské dávky v sume 371,60 eur, za september 2017 sumu 106,20 eur,

príčom za obdobie od januára do mája 2017 mala príjem zo zamestnania v sume 738,43 eur. Na bývanie matke navrhovateľka prispieva sumou 80 eur mesačne a hradí maloletej polovicu nákladov za škôlku (cca 10 eur) a náklady na lieky. Odporca hradí náklady na bývanie - nájomné 84,18 eur, elektrina 40 eur, inkaso 4,66 eur, poplatok za smeti, poplatok za telefón 37,33 eur, náklady na cestovné do práce (vlak - zľava 28 eur /rok + benzín do auta), spláca pôžičku v sume 51,59 eur, hradí polovicu poplatkov na škôlku, brikety na vykurovanie v sume 57,70 eur. Navrhovateľkin čistý príjem za posledných 10 mesiacov potom predstavoval sumu 373,46 eur mesačne a odporcov 572,36 eur, pričom po odpočítaní bežných výdavkov účastníkov je ich príjem takmer rovnaký. Uvedené zistenia súdu prvej inštancie účastníci v konaní nenamietali.

12. Vychádzajúc z uvedeného aj podľa názoru odvolacieho súdu bol správny záver súd prvej inštancie, zhodnotiac životnú úroveň účastníkov, že ich finančné zabezpečenie je takmer rovnaké, a preto nebolo dôvodné návrhu navrhovateľky na určenie výživného manželky vyhovieť. Na tomto zistení súdu prvej inštancie nič nezmení ani skutočnosť, že odporca si neuplatnil za rok 2016 daňovo odpočítateľnú položku na nezamestnanú navrhovateľku, zvlášť keď sa javí reálnym tvrdenie odporcu, že sa tak stalo z dôvodu neposkytnutia nevyhnutných dokladov práve navrhovateľkou.

13. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania súd odôvodnil ust. § 52 CMP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).